

ח' חשון תשפ"ה
09 נובמבר 2024

פסק דין בערעורה של [...], ת.ז. [...]

שופטים: פרופ"א דוד דורבן (אב בית הדין), פרופ"א ברוך סולל, מר ג'ייסון דבדה.
יועצת משפטית לבית הדין: עו"ד ליאורה ארזי בן-חיים.
המערערת: גב' [...], ב"כ עו"ד לובנא תומא ועו"ד עדי מנסור.
המשיבה: פרופ"ח יסכה גולדפלד (התובעת המשמעתית), ב"כ עו"ד שחר הופמן.
משקיף: מר רועי רוט, נציג אס"ט.

- בתאריך 19.12.2023 ניתנה הכרעת הדין בעניינה של הסטודנטית [...], ת.ז. [...]. (להלן: "המערערת"). בה הורשעה פה-אחד בעבירות משמעת לפי סעיפים 4.5 ו-4.19 לתקנון משמעת סטודנטים של הטכניון (התנהגות שאינה הולמת סטודנטית ופגיעה בכבוד הטכניון).
- המעשים בגינם הורשעה הסטודנטית הם פרסומים בחשבון האינסטגרם שלה:
  - בתאריך 8.10.2023 (יום למחרת הטבח הנורא שבוצע ע"י ארגון הטרור חמאס ובעקבותיו פרצה מלחמת "חרבות ברזל") פרסמה סרטון של מספר שניות, אשר **צולם בדירתה במעונות הסטודנטים**. בסרטון רואים [...] ולאחר מכן את הנוף של מפרץ חיפה הנשקף מחלון דירתה. לסרטון נלווה הכיתוב (בערבית) "בקרוב נאכל את [...]", בצירוף דגל פלסטין, וציון המיקום "חיפה-פלסטין".
  - בתאריך 9.10.2023 שיתפה סרטון של דובר הזרוע הצבאית של ארגון הטרור חמאס (אבו עוביידה), בו הוא קורא להשמדת הפרויקט הציוני, ואומר בין היתר: "משעה זו ואילך אנו מודיעים כי כל התקפה על בני עמנו הבטוחים בבתיהם ללא אזהרה מוקדמת תיענה, לצערנו, בהוצאה להורג של אחד מבני הערובה האזרחיים של אויבנו, ואנו נשדר זאת באודיו ובווידאו".
- בתאריך 29.1.2024 ניתן גזר הדין המשמעתי בעניינה של המערערת. בית הדין קמא החליט ברוב קולות להשית על המערערת את העונשים הבאים:
  - הרחקה בפועל מלימודים בטכניון למשך שנתיים – תשפ"ד, תשפ"ה (לפי סעיף 12.7 לתקנון).
  - הגבלת כניסה לכל תחום הטכניון למשך שנתיים – תשפ"ד, תשפ"ה (לפי סעיף 12.9 לתקנון).
  - הגבלת כניסה למעונות הסטודנטים **לצמיתות** (לפי סעיף 12.9 לתקנון).
  - הרחקה על תנאי מלימודים בטכניון לחמש שנים, בתוקף עד לסיום הלימודים בטכניון, תופעל במקרה של הרשעה נוספת בעבירה לפי סעיף 4.5 או 4.19 לתקנון (לפי סעיף 12.7 ו-12.16 לתקנון).יוער, כי דעת המיעוט סברה כי יש להרחיק את המערערת מלימודים בטכניון לצמיתות.
- בתאריך 14.2.2024 הגישה המערערת ערעור, הן על הרשעתה והן על חומרת העונש (להלן: "הערעור"). בתאריך 17.3.2024 הגישה המשיבה (התובעת המשמעתית) את תגובתה לערעור (להלן: "התגובה"). ובתאריך 29.3.2024 הגישה המערערת תשובה לתגובה.
- הדיון בבית הדין לערעורים התקיים בתאריך 30.5.2024 בנוכחות הצדדים.

6. **המערער** טענה כי יש לזכותה. הן בשל טענות מקדמיות: (א) חוסר סמכות שכן לפרסומים אין זיקה ללימודים, (ב) ללא הסמכה מפורשת לא ניתן להכיל את סעיף הסל העוסק בהתנהגות שאינה הולמת על ביטויים והתבטאויות, (ג) אכיפה בררנית; והן בשל טענות לגופם של הפרסומים: (ד) ההתבטאויות המיוחסות לה חוסות תחת חופש הביטוי, (ה) החלטת בית הדין קמא לא התבססה על תשתית עובדתית ראויה מלאה ומהימנה.
7. לשיטת המערער החלטת בית הדין קמא היא קיצונית וחריגה. הן בנוף המשפטי הכללי, הן בפן של שימוש בדין משמעתי כלפי סטודנטים, והן בפן הספציפי של שימוש בסמכות המשמעטית לאחר 7.10.2023, לעניין ביטויים והתבטאויות שנעשו מחוץ למרחב האקדמי, ברשתות החברתיות, ובחשבונה הפרטי של המערער. המערער הדגישה כי היא עומדת על כלל טענותיה בעניין חוסר הסמכות של בית הדין המשמעתי, אשר פורטו בהרחבה בפני הערכאה קמא.
8. לחלופין, טענה המערער, יש להתערב בגזר הדין, ולשנותו כך שתושט עליה סנקציה חינוכית בלבד. לשיטתה העונש שהושט עליה הוא "קיצוני ביותר ולא מידתי בעליל, שנועד לתכלית פסולה המנוגדת לתכליתו של המוסד החינוכי, ובמיוחד כשעסקין בעבירות ביטוי" (סעיף 4 לערעור). בנוסף, היות שמדובר בהחלטה תקדימית, הכלל שיש ליישם הוא ש"אין עונשין אלא אם כן מזהירין". לתמיכה בטענה זו הציגה המערער את גזר הדין שהושט באוניברסיטת תל אביב בתיק ד-47-2023, ע"י סגן הממונה על המשמעת, פרופ' רון חריס (ניתן בתאריך 8.5.2024). באותו מקרה ניתן עונש על תנאי בלבד, של הרחקה מלימודים וממתקני האוניברסיטה לשני סמסטרים, במקרה של הרשעה חוזרת בניסיונות דומות (בעבירה של התנהגות שאינה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד בה).
9. ביחס להערות בית הדין קמא בהכרעת הדין, על כך שהמערער נמנעה מהצגת ראיות שיתמכו בגרסתה, ולכאורה קיימות ברשותה (כגון עדות מי מחבריה הקרובים, הצגת התכתובות בקבוצת החברים אשר היא מחקה), המערער טענה במהלך הדיון, בין היתר, כלהלן:
"אני ביקשתי מהם עזרה, ביקשתי מהם עדות, לבוא לוועדה הזאת, או לוועדות הקודמות. אך במצב כזה שכולנו מרגישים אי בטחון, או אי, לא יודעת, הם פחדו לבוא לתת עדות כי זה גם יפגע בהם בתואר שלהם, אולי הוא ידרדר למקומות שהם לא נוחים להם, וגם מבחינת ש, מבחינת מרקם חברתי כאשר התפרסם הכל, המוניטין שלי האישי נפגע. אפילו כחברים. אנחנו לא, עכשיו... אני גם קיבלתי עונש חברתי. שהחברים שלי, לא, עכשיו אנחנו לא בקשר." (עמ' 28 לפרוטוקול הדיון בערעור).
10. המערער פירטה בדיון מה חוותה בזמן שחלף מאז הרשעתה, על ההשלכות של ההרחקה מהלימודים עברה, והסבירה מדוע היא מבקשת את קיצורו של עונש ההרחקה:
"אני כן ישבתי עם עצמי, השגתי תובנות, הפנמתי מה קרה, והבנתי שאני פגעתי ברגשות של אחרים. ללא כוונה, ממני. ואני מתנצלת, מתנצלת שיש מישהו שנפגע... אבל לא פחות מזה, גם אני עברתי, נפגעתי, גם אני נפגעתי מבחינה נפשית. בהרחקה הזאת, אני נמנעתי מהדבר הכי חשוב עבורי, שהוא האקדמיה... ההרחקה הזאת, אפילו מטכניון עצמו, מקמפוס, מבחינת מקום, מעון, דיור, מבחינת חברים, מבחינת חברה, מבחינת אפילו עבודה שהיא חלקית בטכניון כסטודנטית. הרחקה הזאת היא פגעה בי, לחזור לכפר, להתחיל מנקודת האפס. אני עובדת כמה עבודות כדי לפרנס את עצמי, אפילו כסדרנית בסופרמרקט עכשיו אני צריכה... מתוך הכאב הזה, אני עדיין רוצה לחזור ללימודים... אני יודעת שהחזרה שלי ללימודים לא תהיה פשוטה. אני צריכה להתמודד עם קשיים, עם כל מיני דברים, אפילו אני צריכה להנמיך פרופיל, לא להיות

נוכחת בכל האירועים שהייתי, לא להיות בכל ההרצאות שאני לומדת... לא להיות גם מבחינת פרסומים והודעות בקבוצות ווטסאפ... אך למרות זאת, אני רוצה כן להמשיך, כן לסיים תואר. בגלל שאני עשיתי הכל בכדי להיות בסך הכל מהנדסת... אני יודעת שאני בחרתי טכניון מההתחלה כי אני רוצה טכניון. גם התואר שלי [...] הוא לא מתקיים, לא קיים באף מוסד אחר חוץ מתל אביב ואני כאילו, מעבר לסבב שהם, שיש שנה שניה ואני עכשיו רביעית, לא אפשרי מבחינת להמשיך במקום אחר... כשאחזור, הסטודנטים שלמדו איתי הם לא יהיו נוכחים, הם כן יסיימו את התואר בשנה הזאת. אז מבחינת שאני אפגע ברגשות שלהם או להיות נוכחת ביניהם יעשה להם משהו, הם יהיו לא נוכחים אפילו. אין חפיפה בינינו, ביני לבין כל סטודנט שהוא מכיר אותי, אני אהיה בדור חדש, בתואר שהוא ממש עם סטודנטים שהם ממש חדשים, שהם לא מכירים אותי... לדעתי העונש שאני קיבלתי מבחינה גם נפשית, מבחינה גם חברתית, מבחינה גם כלכלית והכל, זה עונש כן מספיק. אני עדיין סובלת" (עמ' 32-33).

11. **המשיבה** ביקשה לדחות את הערעור על כל חלקיו, ולהותיר את פסק דינו של בית הדין קמא על כנו. לשיטתה, הטענות שהועלו בערעור נטענו זה מכבר באריכות בפני בית הדין קמא, נשקלו, ולא התקבלו. משלא נפל פגם בפסק הדין הראשון, אין להתערב בו. מדובר בפרסומים שמדברים בעד עצמם, ושלל טענותיה של המערערת בדבר כוונותיה בפרסומים הן היתממות גרידא.

12. המשיבה טענה כי בזמן שחלף מאז הרשעתה וגזירת דינה של המערערת ניתנו לפחות 10 פסקי דין פליליים העוסקים במקרים דומים מאד לפרסומים אשר פרסמה המערערת, והעונשים שנגזרו בהם היו מאסר בפועל.

13. לעניין טווח הענישה המשמעתית, והטענה שיש לתת סנקציה חינוכית בלבד כאזהרה, המשיבה טענה כי ב"כ המערערת מציגים את הפסיקה הנוחה להם, אולם ברשותם פסקי דין משמעתיים בעשרות מקרים אחרים, שלא פורסמו לציבור הרחב, בהם סטודנטים הורחקו מלימודים במוסדות להשכלה גבוהה בגין עבירות דומות. התביעה הפנתה למצגת שהוכנה ע"י "עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל", לפיה מתוך 83 פסקי דין, רק 11 קיבלו עונשים חינוכיים, ואילו שמונה הורחקו לסמסטר או פחות, 15 הורחקו לשנה, ו-11 הורחקו מעל שנה ועד לצמיתות¹.

דין:

14. קראנו בעיון את כתבי הטענות של הצדדים, לרבות הנספחים שצורפו להם, והקשבנו בקשב רב לטענותיהם בדיון.

א. ההרשעה

15. בית הדין קמא קבע, כי יש לטכניון סמכות משמעתית לדון במקרה דנן. אנו מסכימים עם קביעה זו ועם הניתוח המפורט של בית הדין קמא לעניין הסמכות, ולא נחזור עליו. נוסף רק ונתייחס לשתי החלטות חשובות שניתנו בהקשר לשאלת הסמכות, והוגשו לנו ע"י המערערת. החלטות אלה לא היו בפני בית הדין קמא בעת כתיבת הכרעת הדין.

¹ ראו שקופית מספר 9 במצגת: [רדיפת סטודנטים פלסטינים במוסדות להשכלה גבוהה בישראל במהלך המלחמה: נתונים בדבר הליכים משמעתיים נגד סטודנטים פלסטינים בעקבות פרסומיהם ברשתות החברתיות מאז 07.10.2023](#) (עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל, מעודכן ליום 25.03.2024).

16. (א) החלטה מתאריך 20.11.2023 של "ועדת המשמעת המיוחדת לתקופת מלחמת חרבות ברזל" של האוניברסיטה העברית, בראשות פרופ' יואב דותן, אשר דנה בשאלת הסמכות, וקבעה כי יש למוסד סמכות משמעתית לדון במקרה. וכך נפסק שם (עמ' 2, ההדגשות הוספו):

"מטרתם העיקרית של תקנוני המשמעת... היא להבטיח את קיומם הסדיר של הלימודים במוסדות להשכלה גבוהה תוך הגנה על ביטחונם של השוהים במוסדות, התנהלותם התקינה והשלווה של הלימודים ומרקם החיים הסטודנטיאליים. הכרה בסמכותם של המוסדות להשכלה גבוהה להגיב, באמצעות מנגנוני המשמעת, במקרים כאמור היא חיונית להגשמת מטרה זו, ואין מקום לפרש את סעיף 17 [לחוק זכויות הסטודנט, התשס"ז-2007] כשולל את סמכותם של מוסדות אלה להגשימה. ... האוניברסיטה איננה חייבת לעמוד מנגד, אלא סמכותה ואף חובתה לעשות שימוש במנגנוני המשמעת על מנת למנוע ביטויים כאלה ולהבטיח את המשכם התקין של חיי האוניברסיטה והלימודים בה. מכל הסיבות הללו אנו דוחים את טענת חוסר הסמכות שהעלתה הנילוה".

(ב) החלטה מתאריך 4.3.2024 של סגן הממונה על המשמעת באוניברסיטת ת"א, פרופ' רון חריס, בתיק ד-47-2023 – הכרעת הדין (להלן: "החלטה 47"). שאלת הסמכות נידונה שם בהרחבה, ונקבע כי יש לאוניברסיטה סמכות משמעתית לדון במקרה. בין היתר נכתב שם בהקשר לסעיף 17 לחוק זכויות הסטודנט, כדלקמן (ההדגשות הוספו):

"סטודנטים חיים ופועלים ברשתות החברתיות... רשתות אלו פועלות במרחב הווירטואלי ולא הפיזי. גדרות האוניברסיטה אינן רלוונטיות עבור המשתמשים בהן. ... הרשתות החברתיות היו בחיתוליהן בעת קבלת החוק והתקנון לפני למעלה מ-15 שנים. התופעה שתיארתי למעלה לא התקיימה בעת ניסוחם והלכה והתגברה בשנים האחרונות. ... לטעון שהמשפט בכלל, והדין המשמעת של אוניברסיטת תל אביב בפרט, לא יכולים להגיב למצב החדש, ואם יגיבו תהיה בכך משום פגיעה בעיקרון החוקיות, רק כי אין תקדימים, או כי אין מקום לפרשנות חדשה ויישום שונה, זו תפיסה מאד רזה, שמרנית ומוטעית של תפקיד המשפט בחברה".²

"פרשנות מילולית ותכליתית של הסעיף מעלה כי אין מניעה שהאוניברסיטה תתייחס חינוכית ומשמעתית להתבטאויות במרחב הווירטואלי המשפיעות על קהילת הסטודנטים. ... האוניברסיטה מופקדת לא רק על ההוראה של תלמידיה אלא גם על שמירה על סביבה אקדמית מוגנת ועל רווחתם של תלמידיה".³

17. ונזכיר גם, כי בעניינו אחד מפרסומי המערערת נעשה בתוך שטח הטכניון, תוך שימוש במשאבי הטכניון (ראו פסקאות 24-25 להכרעת הדין).

18. טענת המערערת כי החלת סעיפי העבירות העוסקים ב"התנהגות שאינה הולמת" ו"פגיעה בכבוד הטכניון", שהינם מה שמכונה סעיפי סל, על ביטויים והתבטאויות דורשת הסמכה מפורשת – נידונה בהרחבה גם היא בהכרעת הדין של בית הדין קמא, ונדחתה, ואנו מסכימים עם המסקנה שם (ראו סעיפים 30-33 להכרעת הדין).

² שם, בעמ' 2-3.

³ שם, בעמ' 4-5.

19. אף הטענה של אכיפה בררנית נידונה בהרחבה ע"י בית הדין קמא ונדחתה, ובין היתר פרופ' זלצברג העידה ארוכות בהקשר זה בפני בית הדין קמא, ועדותה נמצאה מהימנה וקוהרנטית (ראו סעיף 41 להכרעת הדין). כידוע, ההלכה המשפטית קובעת, כי אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, בפרט כשהם מבוססים על התרשמותה הבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית מן העדים שהופיעו בפניה. נציין, כי גם באוניברסיטת ת"א הוקם מנגנון דומה לזה של הטכניון (ועדת זלצברג), לצורך בחינת פניות הנוגעות להתבטאויות בעקבות 7.10.2023, ויפים ומתאימים לענייננו הדברים שכתב בהקשר זה פרופ' חריס, בהחלטה 47 (עמ' 5, ההדגשות הוספו):

"על בסיס עדותה של סגנית הנשיא נחה דעתי כי ההחלטה להעמיד לדין את הנקבל, ועוד שניים, אך לא רבים אחרים נעשתה לאחר פעולה שיטתית מקיפה והשוואתית ביחס לכל ההתבטאויות סביב ההתקפה של השביעי לאוקטובר שהובאו לידיעת האוניברסיטה. גם אם מישהו יחלוק על הפעלת שיקול הדעת ביחס למקרה של התבטאות אחרת כלשהי ביחס לאירועי השביעי באוקטובר, הדבר לא יכול להביא לזיכוי של הנקבל במקרה הנוכחי. ... הפעלה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה סלקטיבית ראוי שתופעל מטעמים מאוד חריגים. המקרה שלפנינו בו הופעל מערך שלם לשם אכיפה אחידה ושיטתית אינו כזה".

20. המערערת טענה כי החלטת בית קמא לא התבססה על תשתית עובדתית ראויה ומלאה. אנו דוחים טענה זו. בית הדין קמא שמע את עדות המערערת באריכות, וקבע שהיא אינה אמינה (פסקה 55 להכרעת הדין). בנוסף הוא קבע כי המערערת היתה יכולה להציג ראיות לתמיכה בגרסתה, אולם נמנעה מהבאתן באופן שמקעקע את גרסתה. ראו את הדיון שם באריכות, בפסקאות 56-60. בפסקה 57 ציטט בית הדין קמא את ב"כ של המערערת, אשר טען בשלהי הדיון "אין אינטרס ואין צורך גם מבחינה ראייתית להציג משהו חוץ משנמצא פה". לאחר מכן המערערת נשאלה האם ביקשה או לא ביקשה מחבריה להעיד וגם בעניין זה נתנה תשובות סותרות. בדיון בפנינו אמרה שחבריה ניתקו ממנה קשר, אולם זה לא מסביר מדוע לא העידה את אחותה, איתה לא נותק הקשר, ועדותה נתבקשה ממש לאור הדברים שהעידה המערערת (ראו פסקה 52 להכרעת הדין). ויוער גם, כי על פי התקנון המערערת היתה יכולה לבקש מבית הדין לזמן את חבריה לעדות. אנו מקבלים באופן מלא את מסקנתו של בית הדין קמא, אשר קבע כדלקמן (פסקה 60 להכרעת הדין):

"צירופם של הדברים יחד – מועדי הפרסומים, תכנם, העובדה כי לא מדובר בפרסום אחד אלא בשני פרסומים, בתאריכים שונים, הדגל שאין כל קשר בינו לבין [...] , צילום הנוף של מפרץ חיפה שאין לו קשר לבישול, ההסבר המיתמם שלא הובאה כל ראיה לתמיכה בו, מחיקת ההתכתבות, הימנעות מהצגת הקבוצות אליהן נשלחו הפרסומים, וכן הלאה – מביא לדעתנו למסקנה יחידה, כי מדובר בפרסומים התומכים ו/או מזדהים עם ארגון הטרור חמאס, ולפיכך מהווים עבירה של התנהגות שאינה הולמת סטודנטית, במעשה שנעשה בזיקה להיותה סטודנטית בטכניון".

21. לבסוף, המערערת טענה כי ההתבטאויות המיוחסות לה חוסות תחת חופש הביטוי. לשיטתה, בית הדין קמא פגע פגיעה אנושה בשלטון החוק, שכן יש לבחון את הביטויים בהתאם לפסקת ההגבלה – הגבלת הביטויים של המערערת מנוגדת לדין שכן היא ללא הסמכה מפורשת בחוק והיא אינה מידתית. בית הדין

קמא דחה טענה זו, וגם אנו דוחים אותה. גם כאן, מתאימים וחשובים הדברים שכתב פרופ' חריס בהחלטה 47 (עמ' 6-7, ההדגשות הוספו):

"האוניברסיטה גם אינה חייבת בכל מקרה ומקרה לאפשר בתוך הקהילה שלה כל סוג של התבטאות אשר מוגן על ידי חופש הביטוי במשפט החוקתי של מדינת ישראל. יכולות להיות התבטאויות שכאשר אינן של סטודנטים או אינן מגיעות לידיעת סטודנטים עמיתים, יהיו מוגנות על ידי הדין הכללי, אך לא יהיו מוגנות כאשר הן של סטודנט ומתגלגלות בקהילת הסטודנטים, פוגעות בסטודנטים אחרים ומשבשות את היכולת לקיים הוראה ושיח בכיתות. קהילת האוניברסיטה היא באופייה יותר אינטימית ובעלת מטרות משותפות. סטודנט כמו הנקבל משתתף בקבוצות הוראה קטנות, במעבדות, בהגשת מטלות קבוצתיות, שואל, משיב ומציג בכיתה, יושב בקפיטריות, במדשאות ומועדוני סטודנטים וחבר בקבוצות דיון ווירטואליות פורמליות ולא פורמליות באוניברסיטה. בכל אלו נמצאים שם לצידו, ובאינטראקציה איתו, מי שנפגעו במישרין או בעקיפין בטבח השביעי לאוקטובר. בזה הוא שונה מאדם המתבטא ברשתות החברתיות, בתקשורת או בעיתונות כלפי אנשים שלא יפגוש בחיים האמיתיים, וגם אם יפגוש זה לא לקשר מתמשך ומשמעותי כמו בין חברים לספסל הלימודים. יש מרחב של התבטאויות שאינן מהוות הסתה לטרור או הסתה לגזענות במובן הפלילי ואשר מוגנות על ידי חופש הביטוי, אך עשויות להוות התנהגות שאינה הולמת את מעמדו של הסטודנט באוניברסיטת תל אביב, בפרט כאשר התבטאות זו מגיעה לידיעת עמיתיו לספסל הלימודים".

ב. גזר הדין

22. איננו מקבלים את טענת המערערת כי היות שמדובר בהחלטה תקדימית במוסד הטכניון, לא ניתן להשית עונש הרחקה בפועל, אלא יש להזהיר קודם. התקנון מזהיר את הסטודנטים. ות, כי במקרים חמורים הם עלולים. ות להיות מורחקים לצמיתות מהמוסד, ובמקרים מסוימים אף ניתן לבטל בדיעבד תעודת גמר שניתנה להם. אזהרה אינה חייבת להיות ספציפית לכל מקרה שניתן להעלות על הדעת. זוהי המשמעות של סעיפי סל בחוק. לדאבון הלב, המציאות העגומה (לשון ממעיטה ומקלה) בשנה האחרונה לימדה אותנו, כי יש מקרים שלא הצלחנו לחזות בסיוטינו הגרועים ביותר. אין זה אומר שלא ניתן להעניש בגין התנהגויות שלא ניתן לחזות באופן ספציפי.

23. זאת ועוד, כפי שקבע בית הדין קמא (ראו פסקה 62 להכרעת הדין) הסטודנטית יכולה היתה וצריכה היתה להיות מודעת לטיב מעשיה. כל אדם סביר מבין שכאשר מישהו מזדהה עם גוף, או מוסד, ומבטא ביטויים כאלה, הוא פוגע בכבודו של המוסד.

24. לעניין מידתיות העונש, בית הדין קמא דן ראשית בתכליות הענישה המשמעתית, ובמטרות לשמן הוקם הטכניון (ראו פסקאות 17-21 לגזר הדין). בין היתר צוטט ונכתב שם (ההדגשות הוספו):

"תכליות הדין המשמעתי, עקרונות הענישה בדין המשמעתי ואופייה המיוחד של העבירה הנדונה מחייבים תגובה מניעתית הולמת, אשר תרטיע עובדים אחרים מביצוע אותה עבירה"⁴.

"הטכניון לא נוסד רק לצורך הכשרת מהנדסים.ות ומדענים.ות. הוא שם לעצמו מטרה גם לחנך דורות של סטודנטים וסטודנטיות לאחריות חברתית במדינת ישראל, לסובלנות, לכבוד הדדי, להוות סוכני שינוי. גזר דין זה נועד להעביר מסר ציבורי לכלל הסטודנטים.ות, בדבר התדמית הראויה של הטכניון ובוגריו. הטכניון מצפה ודורש מהסטודנטים.ות הלומדים.ות בו ומבוגריו, להתנהגות מוסרית לא רק במישור האקדמי, אלא גם, וקודם לכל, התנהגות ראויה בין בני אנוש. מובן לכל בר דעת כי פרסום התומך או מזדהה עם ארגון טרור אינו התנהגות ראויה או מוסרית. ... אמצעי המשמעת שהחלטנו להשית על הסטודנטית נועדו לשמש כאמצעי מניעה, וליצור הרתעה בקרב סטודנטים.ות בטכניון, לבל יבצעו עבירות דומות לעבירות אותן ביצעה הסטודנטית. המסר היוצא מבית דין זה הוא ברור: אנושיות קודמת למקצועיות. סטודנטית בטכניון חייבת לקיים נורמות התנהגות אנושיות בסיסיות, לשמור על אווירה מכבדת של סובלנות, שוויון, כבוד הדדי וכבוד למוסד. הזכות לשהות וללמוד בטכניון מותנית בכך".

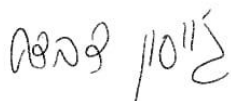
25. ההלכה המשפטית קובעת, שלא בנקל תתערב ערכאת ערעור בגזר דין של הערכאה מתחתיה. היא תעשה כן רק במקרים חריגים, בהם נמצאה טעות היורדת לשורשו של עניין, או כאשר העונש שגזרה הערכאה קמא סוטה באופן קיצוני ממתחם הענישה הסביר.

26. פסק הדין של בית הדין קמא (הן הכרעת הדין והן גזר הדין) מפורט ומנומק היטב. בית הדין קמא שקל את מכלול השיקולים בטרם גזר את עונשה של הסטודנטית, כפי שהוא נדרש בהתאם לסעיף 11.11 לתקנון. לא מצאנו פגם או טעות בפסק הדין, ולא מצאנו הצדקה להתערב או לשנות את גזר הדין. הסטודנטית ביצעה עבירה קשה וחמורה, באחת משעותיה הקשות ביותר של מדינת ישראל. בהתחשב בחומרת המעשים בהם הורשעה המערערת, אנו סבורים כי העונש שגזר עליה בית הדין קמא הוא עונש מקל.

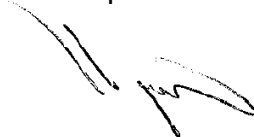
27. סיכומו של דבר, הגענו פה אחד לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערעור, ולהותיר על כנם את ההרשעה והעונש שנגזרו ע"י בית הדין קמא.

28. הערעור נדחה.

מר ג'ייסון דבדה

פרופ"א ברוך סולל

פרופ"א דוד דורבן

